

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/31/2016
Identifikačné číslo spisu: 4114010592
Dátum vydania rozhodnutia: 09.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:4114010592.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela na verejnom zasadnutí v Bratislave 9. novembra 2016 v trestnej veci obvineného V. F. pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len Tr. zák.), vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 1Tk/2/2014, o dovolaní, ktoré podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. júna 2015, sp. zn. 1To/44/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra z 13. februára 2015, sp. zn. 1Tk/2/2014, bol obvinený V. F. uznaný za vinného z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len Tr. zák.) na skutkovom základe, že

dňa 20. marca 2003 v čase asi od 20.00 hod. do 21.00 hod. prišiel obžalovaný V. F. spolu s A. F., P. F. a P. A. do záhradkárskej oblasti v katastri obce B., na pozemok zapísaný na LV číslo XXXX, kde pri záhradnej chatke postavenej na uvedenom pozemku stál poškodený P. U. a po príchode k poškodenému A. F. začal kričať na poškodeného a došlo k hádke medzi obžalovaným V. F. a A. F. na jednej strane a poškodeným P. U. na druhej strane, načo obžalovaný V. F. vystrelil na poškodeného z revolveru nezistenej značky najpravdepodobnejšie kalibru 22 WMR, pričom v čase výstrelu držal zbraň v pravej ruke v oblasti pásu a poškodeného zasiahol do oblasti brucha, následkom výstrelu poškodený spadol na zem, vtedy k nemu pristúpil A. F. a revolverom nezistenej značky najpravdepodobnejšie kalibru 22 WMR vystrelil na ľavú stranu hlavy ležiaceho poškodeného, čím mu obžalovaný V. F. spôsobil zranenie, ktoré bezprostredne ohrozilo život poškodeného a to trieštivú zlomeninu na prednej ploche desiateho hrudného stavca, pričom strelný kanál prenikol prednou brušnou stenou a A. F. spôsobil poškodenému zranenia pomliaždenie mozgu a krvácanie do mozgu pri zlomenine klenby lebečnej a následne na pokyn obžalovaného V. F. a A. F. spoločne P. A. a P. F. zakopali telo poškodeného do ilegálneho hrobu na pozemku v blízkosti záhradnej chatky, kde bolo nájdené dňa 10. februára 2011 v provízornom hrobe.

Za to mu bol uložený podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. bol obvinený zaradený do výkonu trestu do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. súd uložil obvinenému aj peňažný trest vo výmere 8 000 (osemtisíc) eur.

Podľa § 54 ods. 2 Tr. zák. rozhodol, že zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. súd pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu stanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd uložil obvinenému trest prepadnutia veci - jednej pištole značky ČZ 75 B, kal. 9 mm Luger, bez výrobného čísla, spolu s jedným zásobníkom.

Podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. rozhodol, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Topoľčany 2T/14/00 - 1276 zo dňa 16. apríla 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre 7To/43/2010 - 1392 zo dňa 10. marca 2011 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodenú O. U., nar. XX. G. XXXX, bytom Q., Ulica Q. č. XX, s jej nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Na základe odvolania podaného proti rozsudku okresného súdu obvineným V. F., prokurátorkou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a poškodenou O. U., rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom z 30. júna 2015, sp. zn. 1To/44/2015 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zrušil prvostupňový rozsudok a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol, že obvineného V. F. podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podanej 03. júna 2014 pod č. XIV Gv 15/13, pre skutok v nej právne posúdený ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 v znení zákona č. 553/2002 Z. z., ktorého sa mal dopustiť tým, že :

dňa 20. marca 2003 v čase asi od 20.00 hod. do 21.00 hod. prišiel obvinený V. F. spolu s A. F., P. F. a P. A. do záhradkárskej oblasti v katastri obce B. na pozemok zapísaný na LV číslo XXXX, kde pri záhradnej chatke postavenej na uvedenom pozemku stál poškodený P. U. a po príchode k poškodenému A. F. začal kričať na poškodeného, čím došlo k hádke medzi obvineným F. a A. F. na jednej strane a poškodeným U. na druhej strane, načo obvinený F. vystrelil na poškodeného z revolveru nezistenej značky kalibru 22 VMR, pričom v čase výstrelu držal zbraň v pravej ruke v oblasti pásu a poškodeného zasiahol do oblasti brucha, následkom výstrelu poškodený spadol na zem, vtedy k nemu prikróčil A. F. a revolverom nezistenej značky kalibru 22 VMR vystrelil na ľavú stranu hlavy ležiaceho poškodeného, čím obvinený F. a A. F. spôsobili poškodenému zranenia brucha a trieštivú zlomeninu tela 10. hrudného stavca, pomliaždenie mozgu, krvácanie do mozgu a zlomeninu klenby lebečnej, tieto zranenia spôsobili smrť poškodeného a na pokyn obvineného F. a A. F. P. A. a P. F. zakopali telo poškodeného do ilegálneho hrobu na pozemku v blízkosti záhradnej chatky, kde bolo nájdené dňa 10. februára 2011 v provizórnom hrobe.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku poškodenú O. U. súd s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a poškodenej O. U..

Proti rozsudku krajského súdu podal, na podnet námestníka generálneho prokurátora Slovenskej republiky pre úsek trestný, dovolanie minister spravodlivosti Slovenskej republiky. V písomných dôvodoch dovolania uviedol, že vykonaným prieskumným konaním trestného spisu Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1Tk/2/2014, bolo zistené, že krajský súd nesprávne vyhodnotil, resp. zistil skutkový stav, čo v konečnom dôsledku viedlo k jeho rozhodnutiu, že obvineného F. podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil, ktorá skutočnosť mala za následok, že boli naplnené dôvody dovolania uvedené v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Konštatoval, že krajský súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený.

Podstatou rozhodnutia krajského súdu podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku je podľa dovolateľa skutočnosť, že neuveril výpovedi svedka P. A. a to najmä s poukazom na to, že aj v iných trestných veciach boli jeho výpovede vyhodnotené ako nedôveryhodné. V tejto súvislosti dovolateľ zastáva názor, že dôveryhodnosť každého svedka je potrebné hodnotiť osobitne v každej konkrétnej veci a to v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi, pričom nie je rozhodujúce, či svedok v inej trestnej veci uviedol nepravdivé skutočnosti.

V súvislosti s hodnotením dôveryhodnosti svedka A. dovolateľ poukázal na skutočnosť, že k podstatným otázkam v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní vypovedal zhodne, rovnako opísal priebeh skutku a to aj pri rekonštrukcii, ktorá bola vykonaná v prípravnom konaní. Vysvetlil niektoré zmeny vo svojich predchádzajúcich výpovediach, ako aj dôvod, pre ktorý o skutku vypovedal s veľkým časovým odstupom.

Zdôraznil, že nebyť výpovede svedka A., ktorý ukázal provizórny hrob, nebola by vedomosť o usmrtení poškodeného P. U., ktorý bol nezvestný.

Dovolateľ ďalej v písomných dôvodoch dovolania uviedol, že výpoveď svedka A. je v zhode aj s ostatnými vykonanými dôkazmi a to predovšetkým v tom smere, že podľa záverov znaleckého dokazovania z odvetvia súdneho lekárstva a balistiky k usmrteniu poškodeného U. mohlo dôjsť tak, ako to uviedol vo svojej výpovedi.

Znalec z odvetvia psychológie, ktorý sa zúčastnil konfrontácie svedka a obvineného a aj výpovede svedka na hlavnom pojednávaní, z psychologického hľadiska hodnotil jeho výpoveď ako dôveryhodnú, pretože nekonfabuluje, ale vypovedá o tom, čo sám prežil.

Dovolateľ vyslovil presvedčenie, že aj s ohľadom na judikát R 53/1992 veta I., s rozsudkom krajského súdu nemožno súhlasiť a ponechať ho bez nápravy.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky :

1/ podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 1To/44/2015, zo dňa 30. júna 2015, bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 12 a § 285 písm. c/, § 319 Trestného poriadku, v prospech obvineného V. F..

2/ podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 1To/44/2015, zo dňa 30. júna 2015 zrušil, ako aj ďalšie rozhodnutia na tieto obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

3/ podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Nitre prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa prostredníctvom svojho obhajcu vyjadril obvinený F., podaním zo 4. marca 2016.

V úvode vyjadrenia poukazuje na skutočnosť, že z obsahu spisu nie je možné zistiť, či dovolanie bolo podané v zákonnej lehote, ktorá uplynula 8. februára 2016.

Ďalej obvinený vo svojom vyjadrení k dovolaniu všeobecne konštatuje, že dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou právnych vzťahov a právnej istoty. Je toho názoru, že nie sú splnené podmienky na podanie dovolania ministrom, v zmysle ustanovenia § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Rozhodnutie krajského súdu považuje za zákonné a správne.

Z dovolania ministra vyplýva, že sa dovolaním domáha iného vyhodnotenia dôkazov oproti tomu, ako ich vyhodnotil krajský súd, z čoho vyplýva jasný záver, že dôvody dovolania naplnené neboli.

Zdôraznil, že z Trestného poriadku nevyplýva obligatórna povinnosť ministra podať dovolanie, ak je podaný podnet na jeho podanie. Minister najskôr musí vyhodnotiť (skúmať), či sú splnené podmienky na podanie dovolania a až následne, ak zistí, že podmienky uvedené v § 371 ods. 3 Trestného poriadku splnené sú, je povinný podať dovolanie. V tejto súvislosti poukázal na časové súvislosti v tom smere, že podnet námestníka generálnej prokuratúry bol podaný na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v piatok 29. januára 2016, zároveň bol ministerstvu doručený aj spis. Samotné dovolanie je datované dátumom 5. februára 2016, z čoho vyplýva, že minister mal na naštudovanie trestného spisu, ktorý má vyše 2 400 strán celkom 4 pracovné dni. Výslovil tak subjektívne podozrenie, že podnet na podanie dovolania bol ministrom akceptovaný bez náležitého preverenia jeho dôvodnosti, resp. bez náležitého preverenia splnenia dôvodov na podanie dovolania.

V časti IV vyjadrenia obvinený reaguje na jednotlivé dôvody dovolania

- k tvrdeniu dovolateľa, že nebyť výpovede svedka A., ktorý ukázal aj provizórny hrob, by nebola vedomosť o usmrtení poškodeného U., obvinený poukazuje na rozhodnutie krajského súdu na str. 13, kde sa okrem iného uvádza, že svedok A. bol buď priamo účastný pri vražde poškodeného, alebo mal o spôsobe jeho vraždy a mieste zakopania tela informácie od inej osoby, ale nevyhnutne z nej nevyplýva, že inkrimovaný čin sa z hľadiska jeho priebehu stal spôsobom opisovaným a za účasti osôb označených svedkom A., t.j., že ho spáchali osoby ním uvádzané,
- k tvrdeniu dovolateľa, že znalec z odvetvia psychológie hodnotí výpoveď svedka A. ako vierohodnú, obvinený zdôraznil, že znalec psychológ je oprávnený sa vyjadrovať len k črtám osobnosti obvineného, prípadne svedka, ktoré môžu mať vplyv na jeho vierohodnosť, nie je však oprávnený vyjadrovať sa k otázke, či výpoveď v posudzovanom prípade svedka je vierohodná alebo nie, prípadne ktorá z rozdielnych výpovedí tej istej osoby je vierohodnejšia. Také hodnotenie prislúcha len súdu,
- k tvrdeniu dovolateľa, že výpoveď svedka A. bola potvrdená znaleckým dokazovaním z odvetvia súdneho lekárstva a balistiky uviedol, že skutok mohol skutočne prebehnúť tak, ako to svedok vypovedal, ale z týchto znaleckých posudkov, resp. výpovedí znalcov nevyplýva, že by obvinený F. bol na mieste činu v čase páchania skutku alebo, že by dokonca strieľal na poškodeného.
- čo sa týka judikátu R 53/1992, na ktorý dovolateľ poukázal, obvinený uviedol, že k takejto situácii v odvolacom konaní nedošlo.

V časti V vyjadrenia, obvinený F. poukázal na časový sled obvinení jeho osoby, založených výlučne na základe výpovedí svedka A.. Poukázal na to, že žiadal o spojenie týchto vecí na spoločné konanie, čomu nebolo vyhovené s odôvodnením, že spojenie vecí neprichádza do úvahy, lebo vecne spolu nesúvisia. Podľa jeho názoru však k spojeniu vecí na spoločné konanie nedošlo preto, aby ak mu bolo zastavené trestné stíhanie vo väzobnej veci (vražda G.), mohol byť ihneď po prepustení z väzby pred väznicou zaistený pre ďalší skutok (vražda poškodeného U.) a keď bol oslobodený spod obžaloby a prepustený na slobodu, aby mohol byť opäť zaistený pre iný skutok (výbuch v spoločnosti M.).

V častiach VI, VII, VIII, IX obvinený detailne rozoberá neobjektívitu prokuratúry v jednotlivých

trestných stíhaniach, ktoré sa proti nemu viedli alebo vedú na základe výpovedí svedka A..

V závere vyjadrenia opakovane konštatuje, že dovolateľ sa domáha dovolaním iného hodnotenia dôkazov, oproti tomu ako ich vyhodnotil krajský súd a preto je zrejmé, že nebol naplnený dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku podané dovolanie odmietol.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila aj prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, podaním z 23. februára 2016, v ktorom konštatuje, že s dôvodmi uvedenými v dovolaní sa stotožňuje a poukazuje na to, že krajský súd spochybnil aj závery posudku KEÚ, pracovisko Bratislava a pochybnosti vyhodnotil v prospech obvineného bez ďalšieho skúmania. Vyslovila názor, že ak mal krajský súd pochybnosti alebo nejasnosti o záveroch posudku KEÚ, mal ich odstrániť kontrolným znaleckým posudkom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), že bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku) v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku); dospel však k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Z hľadiska posúdenia včasnosti podania dovolania ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky dovolací súd zistil, že rozsudok Krajského súdu v Nitre bol doručený obvinenému V. F. a jeho obhajcovi 4. augusta 2015 (č. l. 2408) a Generálnej prokuratúre 6. augusta 2015. Tento deň pripadol na deň pracovného pokoja, preto lehota na podanie dovolania v neprospech obvineného (§ 370 ods. 1) pripadla na deň 8. februára 2016.

Podnet námestníka GP SR na podanie dovolania v neprospech obvineného bol na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, spolu so spisom doručený 29. januára 2016 (č. l. 2424).

Dovolanie je datované dňom 5. februára 2016, podľa prezentačnej pečiatky bolo podané (doručené) na okresný súd 9. februára 2016 (č. l. 2423).

Z obsahu spisu, ale najmä z oznámenia generálneho riaditeľa sekcie trestného práva Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 11. októbra 2016 vyplýva, že na dovolací súd bola doručená fotokópia podacieho listu, z ktorého je nepochybne zistiteľné, že dovolanie ministra spravodlivosti bolo podané na poštovú prepravu 8. februára 2016, teda v posledný deň zákonnej lehoty.

Na základe uvedeného dovolací súd bez akejkoľvek pochybnosti konštatuje, že dovolanie ministra spravodlivosti v posudzovanej veci bolo podané včas.

Na verejnom zasadnutí dovolací súd postupom podľa § 384 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorému dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktoré sú uvedené v dovolaní a dospel k záveru, že dôvody dovolania v posudzovanej veci preukázané neboli.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. V konkrétnom prípade musí vždy prevažovať záujem zákonnosti rozhodnutí a postupu konania, ktoré právoplatnému rozhodnutiu predchádzalo, nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Tak tomu bude iba pri zásadných a podstatných vadách, pre ktoré nemôže napadnuté rozhodnutie obstáť, pretože by to bolo ohrozením zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov,

musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia.

Novelou Trestného poriadku č. 262/2011 Z. z. bolo doplnené ustanovenie § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorým sa zaviedol nový dovolací dôvod pre ministra spravodlivosti.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že minister spravodlivosti má povinnosť podať dovolanie v prospech alebo v neprospech obvineného v prípade, ak má pochybnosť, či bol z vykonaných dôkazov dostatočne zistený skutkový stav, resp. ak dospeje k záveru, že závažným spôsobom boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu. Zároveň je predmetné ustanovenie obmedzené materiálnou podmienkou vyplývajúcou z ustanovenia § 371 ods. 5 Trestného poriadku, v zmysle ktorej sa môže tento dovolací dôvod použiť len vtedy, ak by to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného.

V posudzovanej veci ani jedna z týchto podmienok splnená nebola.

Minister spravodlivosti, ako dovolateľ, je síce oprávnený napadnúť rozhodnutie pre nesprávne zistenie skutkového stavu a hodnotiť tak rozsah vykonaného dokazovania alebo namietat' porušenie ustanovení zabezpečujúcich objasnenie vecí, avšak z ustanovenia § 371 ods. 3 Trestného poriadku nevyplýva jeho neobmedzené právo namietat' hodnotenie dôkazov vykonaných súdom, najmä pokiaľ sa konajúce súdy dôsledne týmito dôkazmi zaoberali. V dovolacom konaní, ani za súčasného použitia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, neprichádza do úvahy iné hodnotenie dôkazov súdmi, ak je toto založené na prísnom logickom úsudku, ku ktorému konajúce súdy dospeli na podklade starostlivého posúdenia každého vykonaného dôkazu z hľadiska jeho prípustnosti, závažnosti a vierohodnosti.

Minister spravodlivosti v podanom dovolaní síce konštatuje, že skutkový stav bol v trestnej veci obvineného F., na základe vykonaných dôkazov nesprávne zistený, inými slovami namieta rozsah vykonaného dokazovania, ale v dovolaní neuvádza žiadne okolnosti, vo vzťahu ku ktorým mali podľa jeho názoru konajúce súdy dokazovanie doplniť.

Porušenie ustanovení zabezpečujúcich objasnenie vecí v dovolaní tiež nenamietal.

Dovolanie odôvodnil len tým, že krajský súd pochybil a dovolaním napadnuté rozhodnutie vydal preto, že neuveril výpovedi svedka P. A.. Namieta teda len hodnotenie dôkazov vykonaných súdom.

Dovolací súd konštatuje, že vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, a to príslušnými procesnými súdmi ako v prvom stupni, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Okresný súd Nitra zákonom predpísaným spôsobom vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné pre

rozhodnutie, Krajský súd v Nitre na verejnom zasadnutí v rámci odvolacieho konania doplnil dokazovanie z hľadiska procesu hodnotenia dôkazov, najmä hodnotenia vierohodnosti výpovedí svedka P. A., pretože tento dôkaz bol svojou povahou v podstate jediným usvedčujúcim dôkazom obvineného a následne tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach, ako aj logickom súhrne v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, preto tomuto spôsobu z hľadiska pravidiel pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť. Na tomto podklade sa potom konajúce súdy veľmi starostlivo a podrobným spôsobom zaoberali skutkovým stavom, logickým spôsobom dospeli k skutkovým zisteniam, a preto nemožno bez ďalšieho konštatovať, že bol skutkový stav nesprávne zistený.

Dovolací súd sa po preskúmaní predloženého spisového materiálu so závermi súdu druhého stupňa stotožňuje. Krajský súd v Nitre v súlade s ustanovením § 322 ods. 3 Trestného poriadku mohol vo veci rozhodnúť sám, pretože takéto rozhodnutie mohol urobiť na podklade skutkového stavu zisteného správne okresným súdom a na základe doplnenia dokazovania pred odvolacím súdom. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia starostlivo odôvodnil, ktoré skutočnosti ho viedli k oslobodzujúcemu rozsudku a podrobne vysvetlil, že vzhľadom na existenciu dôvodných pochybností aplikoval zásadu „in dubio pro reo“ a rozhodol v prospech obvineného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací opakovane zdôrazňuje, že z ustanovenia § 371 ods. 3 Trestného poriadku nevyplýva neobmedzené právo ministra spravodlivosti ako dovolateľa namietat hodnotenie dôkazov vykonaných súdom, najmä pokiaľ sa konajúce súdy dôsledne týmito dôkazmi zaoberali. V dovolacom konaní, ani za súčasného použitia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, neprichádza do úvahy iné hodnotenie dôkazov súdmi, ak je toto založené na prísnom logickom úsudku, ku ktorému konajúce súdy dospeli na podklade starostlivého posúdenia každého vykonaného dôkazu z hľadiska jeho prípustnosti, závažnosti a vierohodnosti.

Krajský súd v Nitre v dôvodoch svojho rozhodnutia veľmi dôkladne, jasne a zrozumiteľne objasnil svoj postup pri hodnotení vykonaných dôkazov v intenciách ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keď vykonané dôkazy hodnotil v ich vzájomných súvislostiach.

Správne konšatoval, že základom pravdivosti výpovede svedka je jeho hodnovernosť. Hodnovernosť svedka predpokladá absenciu takých zistení vo vzťahu k jeho výpovediam, ako aj k osobe (osobným pomerom), z ktorých vyplýva dôvodná pochybnosť o pravdivosti jeho výpovede.

Vo vzťahu k výpovediam svedka P. A. v posudzovanej veci boli zadovážené dôkazy, z ktorých vyplývajú zistenia spochybňujúce hodnovernosť týchto výpovedí a tiež vo vzťahu k jeho osobe boli zadokumentované dôkazy (v tomto smere krajský súd sám na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie), ktorými bola vyvrátená pravdivosť jeho výpovedí.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že krajský súd správne postupoval, keď oslobodil obvineného spod obžaloby, nakoľko vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalovaný skutok spáchal obvinený.

S poukazom na uvedené dovolací súd zistil, že predmetné dovolanie je potrebné podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuť, lebo dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nebol preukázaný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.